

• Thảo Nguyên

Đoa đưa tay lên kéo chiếc màn ngăn giữa căn bếp nhỏ với chiếc giường ngủ mỗi đêm của nàng rồi đặt lưng lên những mảnh tre thưa, đã được trải lên manh chiếu ngắn. Đó là giang sơn của Đoa mấy tháng nay, từ khi cảm thấy những biến chuyển của thân thể làm ngực, môi, má của nàng căng phồng như trái chín mọng nước, đậm đà.

Căn nhà quá hẹp, nằm ngay giao lộ của đường xe lửa và con đường trong khu chợ nhỏ chỉ vừa có một gian phòng dành cho mẹ và người tình mới của bà. Mấy năm trước khi Đoa còn nhỏ, hai chị em nàng mỗi đêm thường vô tư lăn ra nền xi măng, vừa là chỗ ăn vừa là phòng khách để ngủ. Cho đến một ngày, bắt gặp được ánh mắt hoang dại và hờn hờ của những thằng con trai nhìn chằm chằm vào ngực, Đoa mới nhận ra mình quá hớ hênh. Vào lớp nàng than thở, cô bạn thân giúp ngay cho một tấm màn thưa, để ngăn đôi căn bếp hẹp. Có một không gian riêng biệt, Đoa cũng cảm thấy yên tâm.

Nhưng tấm vách bằng tôn mỏng không ngăn nổi những âm thanh hỗn độn rót vào tai Đoa suốt cả một ngày, chỉ trừ khi nàng chìm vào giấc ngủ. Từ tiếng còi tàu, tiếng rao hàng, tiếng ồn ào trong khu chợ, tiếng gầm rú của hàng trăm loại xe làm đình tai nhức óc. Khuya hơn nữa, tiếng ru não nùng của người ăn mày hằng đêm vẫn ngủ ở vỉa hè căn nhà kề cận, thậm chí cả tiếng hơi thở hỗn hển, dồn dập của một cặp tình nhân, hay các cô gái buôn hương dựa lưng vào vách tôn vốn đã quá mỏng của căn bếp nhỏ, đến nỗi Đoa có cảm tưởng như ngay sát bên nàng. Từng ấy thứ tiếng động hòa nhập vào cuộc sống của nàng từng giây, từng phút, từng giờ, từng ngày. Đoa dù không muốn cũng phải quen đi.

Đêm nay đã khuya rồi, dù làm việc suốt một ngày nhọc mệt mà

Đoa vẫn chưa ngủ được. Đi học về, cởi được chiếc áo dài ra là bắt đầu công việc. Một thau áo quần lớn đã ngâm từ sáng sớm đón chờ nàng, rồi nấu nướng quét dọn tươm tất, chẳng bao giờ Đoa còn thì giờ nhìn lại bài vở từ trường. Khổ hơn nữa là Đoa không có tiền, cũng không có thời gian để đến những lớp dạy thêm của những ông thầy, bà giáo, cố tình dành những bài giảng cho lớp dạy thêm, riêng của mình để bắt học trò đến cho đông đủ. Nhưng với sự thông minh vốn có, bao giờ Đoa cũng tự xoay sở để cố theo kịp bạn bè.

Mấy hôm nay mẹ nàng đi với gã người tình ra tận miền Trung. Đoa chỉ nghe như thế mà cũng chẳng mấy quan tâm, vì mẹ thường vắng nhà vì công việc. Nàng cũng không rõ mẹ làm những việc gì, đúng hay sai, vì ranh giới đúng sai bây giờ mờ nhạt quá, có nhiều tình huống Đoa không còn phân biệt được. Ở trường người ta chỉ dạy cho Đoa đạo đức của bác Hồ, đạo đức cách mạng. Mà cách mạng cao vời khó hiểu, Đoa không dám hỏi về những điều không hiểu vì chẳng biết đặt câu hỏi sao cho đúng. Đoa cũng không an tâm khi thầy cô trả lời vì không biết chính thầy cô có hiểu hay không. Cuộc sống bây giờ chỉ có tiền là thước đo mọi thứ, từ chân lý đến đạo đức, và người ta không nên bận tâm đến đến hai chữ lương tâm. Như mẹ nàng, từ sau những thiếu hụt của gia đình vì người cha không cày đáng nổi, mẹ đã công khai nay đi với người này, mai người khác. Có sao đâu miễn là mẹ đem được tiền về nuôi sống chị em nàng. Còn người cha sau khi mất vợ còn biết làm gì hơn là chìm đắm trong những cơn say. Đoa cũng thương cha, nhưng nàng không thể sống cùng vì đơn giản là từ khi chia tay vợ, ông không có một chỗ để chui vào, làm gì có chỗ cho nàng nếu không muốn giống người ăn mày ru con náo nùng hằng đêm bên hiên hàng xóm.

Mỗi tháng vài lần, không định kỳ, mẹ đưa tiền để Đoa đi chợ cho hai em. Cũng may là cậu em trai ngoan hiền, biết vâng lời, nên Đoa cũng cảm thấy được niềm vui của gia đình và công việc hàng ngày.

Đêm nay chỉ có mình nàng trong căn nhà trống vắng vì Đoàn, cậu em trai Đoa đã được ông bố dựng ân cần cho một số tiền để đi chơi xa với bạn bè mãi ngoài miền biển Phan Thiết, thành thử chỉ có mình nàng trong căn bếp hẹp.

Trời về khuya càng nóng bỏng, tiếng ồn ào chẳng bao giờ chấm dứt, nhất là tiếng còi xe và những ánh đèn. Căn nhà sát ngay lề

đường, tiếng gầm rú của xe máy nhiều lúc làm Đoa sợ hãi, nàng nghĩ rằng có một ngày chiếc xe nào đó sẽ chạy qua thân thể nàng. Chao ôi đau đớn và ghê sợ quá. Nhưng chẳng biết làm sao được. Cứ lo lắng và sợ hãi như thế, hằng đêm ru Đoa chấp chờn trong giấc ngủ.

Đột nhiên Đoa nghe tiếng lè nhè của một gã say chửi thề, rồi tiếng người con gái gạ gã bán tình. Tấm vách bằng tôn mỏng không ngăn nổi những âm thanh, dù không muốn, Đoa vẫn phải nghe.

- ĐM, sao mắc quá, có nhiều đây chịu không?

- Nhiều?

- Sáu bảy chục ngàn gì đó, cầm luôn đi, mai đưa thêm.

- Không đủ tiền mướn phòng. Tiền phòng ăn hết trơn rồi.

- Trời ơi, phòng phịch chi cho mệt, tới góc tối thui kia kia. Dựa lưng vào tấm vách tôn đó, đứng luôn ai thấy đầu sợ.

Đoa giật mình, nàng biết cái góc tối đó chính là góc bếp nàng đang ngủ. Không biết họ sẽ làm gì với nhau. Nàng nhớ lại cũng một hôm có hai gã say rượu nhè ngay cái góc tối đó để trút bầu tâm sự. Tiếng nước bắn vào vách tôn như sạt ngay bên tai làm nàng sợ hãi như nó có thể xuyên qua vách mỏng để rót vào tai, làm nàng thét lên. Tiếng thét bất ngờ làm cho hai gã say cũng hốt hoảng ôm quần mà chạy. Nhưng hôm nay chắc là phải khác. Nàng không muốn nghe dù rất tò mò. Tuổi mười bảy của Đoa ở đất này không ai là không biết chuyện đó, biết sớm hơn là đằng khác, nhưng với Đoa nàng thực sự biết rất mơ hồ, phần vì nàng giống tính cha đứng đắn, phần vì công việc vất vả hằng ngày và ham học hỏi nên chẳng có thì giờ tìm hiểu để biến mơ hồ thành sự thực.

Tiếng sột soạt của áo quần, tiếng xoa bóp cọ sát của thịt da trong phần dạo đầu, cộng thêm tiếng thở nặng nề của gã say, làm Đoa khó chịu. Hay là ta lại hét lên như hôm trước để chúng nó hoảng hồn chạy xa. Nàng nghĩ thế nhưng vẫn im lặng, có lẽ vì tò mò xem những gì sẽ xảy ra thêm nữa. Nhưng đến khi tiếng động bởi sức đẩy vào vách tôn mỗi lúc một nhanh làm Đoa nhột nhột khó chịu. Làm gì bây giờ. Hét lên có lẽ tội nghiệp cho gã đàn ông đã mất tiền mà còn mất vui. Một ý nghĩ loé lên trong đầu làm Đoa ngồi nhòm dậu. Thôi đi chỗ khác, mẹ hôm nay đi vắng ta có thể vào đó ngủ, nhường cho tha nhân trọn vẹn giây phút say tình.

Chưa bao giờ Đóa ngã lưng trên chiếc giường của mẹ dù chỉ một mình nàng trong căn nhà. Hôm nay vì chẳng đặng đừng. Nàng vốn không có tính tò mò mà cũng vì người tình của mẹ nàng trẻ quá, có lẽ chỉ hơn nàng năm bảy tuổi mà thôi, làm Đóa cũng phải đề phòng. Đôi lúc Đóa cũng bất ngờ bắt gặp ánh mắt man dại của hắn nhìn nàng không kém gì mấy thằng con trai mới lớn ngổ ngáo tán tỉnh làm Đóa chột dạ. Nhưng nàng tự trấn tĩnh mình để nghĩ rằng người đàn ông ấy chính là cha dượng của nàng.

Cứ lơ mơ như thế cũng làm Đóa chìm vào giấc ngủ mỗi một. Giữa những cơn mơ chập chờn Đóa hoảng hốt tỉnh dậy khi có một bàn tay đang sờ soạng trên ngực. Dù trong bóng đêm Đóa vẫn cảm thấy một phần thân thể trần truồng phơi bày trong không khí lạnh lạnh về khuya. Nàng rú lên rồi lấy tay che ngực, nhưng cũng kịp nhận ra phần dưới đã bị kéo xuống từ lúc nào, mà bàn tay lúng lúng cũng nhanh lẹ và mạnh mẽ hơn. Nguy hiểm gần kề Đóa không kịp đưa tay chống đỡ. Phản ứng tự vệ làm Đóa xoay nửa thân mình, rồi co chân đạp mạnh vào bóng đen đang định nằm đè lên thân thể của nàng. Chao ôi cái ngày mà Đóa lo sợ xảy ra không ngờ lại đến đêm nay

Giây phút mất hồn qua đi cho Đóa bình tĩnh lại. Nàng chạy nhanh ra cửa, miệng la lớn cầu cứu nhưng cửa phòng mẹ nàng đã cài then chặt, tiếng la của nàng cũng không thoát ra khỏi căn buồng vốn đã kín như bưng của mẹ và gã tình nhân. Đóa vẫn chưa nhận ra ai, đã bị bóng đen nhanh nhẹn ôm chặt lấy từ phía sau, bàn tay bịt kín miệng nàng và tiếng nói rất ngọt ngào.

-Ngoan nào, chiều anh đi rồi em muốn cái gì anh cũng lo cho em hết.

Nghe tiếng nói và thoáng ngửi thấy mùi rượu Đóa đã nhận biết ra đó là người tình trẻ của mẹ. Làm sao mà hắn lại mò về lúc nửa khuya một mình mà không có mẹ nàng. Thôi chết, nàng đã sa vào bẫy của hắn rồi. Thảo nào mà hắn đã cho cậu em Đóa một món tiền lớn để đi chơi biển xa tận Phan Thiết với bạn bè. Hắn biết chắc là đêm nay Đóa chỉ có một mình trong căn nhà vắng.

Đóa nhớ lại về gã với ánh mắt hoang dại pha chút màu đo đỏ mỗi khi nhìn nàng. Dù mẹ ít khi nói về hắn, nhưng Đóa cũng biết rằng hắn thuộc loại công tử con cháu các cụ lớn. Dĩ nhiên tiền bạc hắn không thiếu, và mẹ nàng chỉ cần có thể mà thôi. Riêng Đóa lúc nào

cũng giữ mình lễ phép, nàng luôn xưng con mỗi khi phải trả lời những câu hỏi thăm. Và những lúc như thế bao giờ hắn cũng chỉ mỉm cười. Đúng là một con người nguy hiểm. Bây giờ, thấy Đoa yên lặng hắn lại rót vào tai nàng những lời thật ngọt.

-Anh thích em từ lúc mới bước vào căn nhà này. Chỉ có em mà thôi. Với mẹ anh đâu có gì, chỉ giúp mẹ em trong chuyện làm ăn thôi. Ngoan nào, cho đi anh thương.

Vừa nói hắn vừa xoa tay mạnh hơn trên ngực Đoa với hy vọng kích thích được sự thèm muốn trong thể xác người con gái dậy thì. Trong thoáng chốc sự thông minh đến ngay với Đoa. Nàng nghĩ rất nhanh rồi trả lời hắn, cùng một lúc đưa tay mở chốt cửa phòng.

- Thật không.
- Gì vậy em
- Thật là em muốn gì anh cũng chiều không.

Gã đàn ông vui mừng quá. Hắn không ngờ Đoa cũng dễ dụ như bao nhiêu người con gái khác. Việt Nam bây giờ có tiền là mua được tất cả. Mà hắn sắp mua được rồi đây. Hắn đã tính toán kỹ với mẹ nàng để được trở về đêm nay, và không ngờ chuyện lại dễ dàng đến thế. Rượu vừa ngà say làm cơn dục vọng bùng lên mãnh liệt, hắn bế thốc Đoa lên ném xuống nệm giường rồi thênh thang cởi bỏ áo quần.

Rất nhanh, Đoa đưa tay với chiếc đèn ngủ rồi ném thẳng vào mặt hắn trong lúc hắn đang gỡ ống quần jean chật chội. Nàng ngồi vùng dậy, chạy như bay ra cánh cửa đang mở sẵn, thoát ra ngoài đường. Nàng cứ chạy, bậm môi lại chạy, chạy thật xa khỏi nơi nguy hiểm vì biết rằng la lối cũng chẳng ích gì. Dù có báo công an cũng chẳng đi đến đâu mà có khi lại bị rắc rối về tội hành hung người khác. Mà biết đâu chính hắn, mắt vương màu đỏ thắm, chẳng là công an .

Mười lăm phút sau, đến một ngã tư Đoa mới yên tâm dừng lại vì thấy thấp thoáng giữa những cột đèn bóng nhiều người con gái. Nàng đứng vịn vào một bóng cây tối nhất để thở. Không khí ở đây yên lặng mà như đang sôi sục một đời sống ẩn tàng. Đoa chưa kịp định thần thì một chiếc xe dream trở tới. Các cô gái trong cột đèn nhao nhao chào đón, nhưng người đàn ông dừng lại bên nàng.

- Đi với anh nguyên đêm, nhiều em gái.

Đoa sững sờ nhìn gã đàn ông mua hoa và hiểu ngay chỗ mình đang đứng là đâu, và những người con gái thấp thoáng kia làm nghề gì. Nàng thấy mặt nóng ran, chắc là đỏ lên vì hổ thẹn. Chưa kịp trả lời thì tiếng còi rúc lên từng chập, tiếng la hét, tiếng chửi thề vang lên cùng lúc rầm rập những bước chân chạy tới. Gã đàn ông giục nàng.

-Lẹ lẹ lên xe đi, tụi bò vàng tới rồi.

Chưa kịp dứt câu gã đã rú xe bỏ chạy, bỏ Đoa đứng sững dưới tàng cây. Bọn con gái tuá ra bốn hướng như đàn gà gập cáo. Đoa còn chưa biết phải làm sao thì một người con gái chạy tới nắm tay giục gã.

- Chạy mau lên, tụi nó bao vây hết rồi. Bộ mới vào nghề hả.

Nhưng không kịp nữa rồi. Hai gã công an đèo nhau trên xe trò tới hét lên đứng lại. Thấy Đoa và người con gái cứ tiếp tục chạy, nó vung gậy lên cứ thế mà bỏ thẳng vào đầu, vào vai vào cổ.

- Địt mẹ chúng mày. Ông bảo đứng lại mà không chịu nghe. Ông bỏ chết mẹ chúng mày.

Đoa đau đớn nằm gục xuống lề đường, nàng cố thanh minh và kể lại vì sao mình lâm vào bước đường cùng đêm nay, nhưng chẳng có ai tin nàng. Nói đúng ra mấy thằng công an không có thì giờ để nghe. Đoa chỉ nhìn thấy mắt chúng đỏ lên, đỏ quá như màu cò, rõ ràng là mắt cáo, và những cây gậy vung ra loang loáng dưới ánh đèn khuya, đập không thương tiếc vào những người con gái đang cố trốn chạy cho đến khi gục xuống như nàng.

Đến gần sáng thì cả bọn con gái ăn đêm và Đoa được đưa tạm về ban công an phường, đứng ngồi lơ nhố trong sân. Đoa ủ rũ với hy vọng rằng chút nữa đây khi người ta thẩm vấn, nàng sẽ kể rõ mọi chuyện và sự thực được làm sáng tỏ dù biết rằng ở xã hội đang sống hai chữ sự thực chẳng có trong tự điển.

Tám giờ sáng, một chiếc xe Toyota Camry màu vàng trò tới, trên xe một người đàn ông trung niên mặc quần áo dân sự bảnh bao, chắc là ông lớn, hạ kiếng xuống bảo tên công an đang dắt các cô gái lên chiếc xe bít bùng.

- Ê, mày đưa cho tao cái con nhỏ áo chấm đỏ kia kia, con bé trông hay đấy.

- Ông có nhu cầu cần giải quyết à. Đi đâu đấy.

- Tao tính ra Vũng tàu nghỉ ngơi một hôm. Ở đây công việc chán ứ lên tận cổ.

Thế là Đoa được tách rời đoàn con gái, đẩy lên chiếc xe sang trọng ngào ngạt mùi nước hoa đắt tiền.

Đoa lo sợ len lén ngược nhìn người đàn ông. Ông ta mỉm cười sao mà giống gã tình nhân của mẹ, ngay cả con mắt, bây giờ không cần che dấu nên đỏ thắm hơn lên như máu.

Xe lăn êm trên xa lộ mang tên Hà Nội giữa Sài Gòn. Người đàn ông lặng im mà Đoa thì không dám nói. Tới ngã ba rẽ vào Vũng tàu, xe giảm dần tốc độ. Trời chưa sáng rõ, người đàn ông đột nhiên hỏi Đoa.

-Hôm qua làm được khá không. Giờ làm cho anh đi, anh sẽ cho em bằng cả tháng, rồi, ghé miệng vào đi.

Đoa lo sợ nhìn hấn không biết phải làm sao. Rất lâu. Có lẽ vì đợi lâu quá nên người đàn ông không còn kiên nhẫn nữa, đưa tay tát mạnh vào mặt nàng.

- ĐM. Có làm ngay không con đi. Nhẹ nhàng không muốn, ông lại đập mẹ mày xuống đường bây giờ.

Nước mắt đầm đìa, Đoa run run đưa tay mở nút quần hấn, kéo ra. Người đàn ông hét lên.

- Ghé miệng xuống, sát xuống. Thế. Hấn đột nhiên trở nên dịu dàng. Chưa bao giờ anh có cảm giác mạnh vừa lái xe tốc độ cao mà được như thế này. Thế, kéo ra cho vào miệng đi em.

Tay Đoa vừa chạm vào da thịt trong thân thể, người đàn ông đôi mắt lim dim. Đột nhiên một tiếng động như long trời của hai vật chạm nhau. Cả người Đoa bị nhấc lên cao rồi rơi xuống, Đoa thấy người đàn ông gục mặt trên vô lăng xe. Một thanh sắt nhỏ bị gãy từ trong xe đâm ngay vào cổ. Rồi cả một đám đông bu quanh, người ta cố kéo Đoa ra khỏi xe. Một cảnh tượng kinh hoàng của hai chiếc xe đâm vào nhau. Người bị thương kêu gào, tiếng khóc vang lên. Giao thông nghẽn lại, dồn đông và ồn ào.

Giữa lúc lộn xộn không ai để ý, Đoa bước vội lên một chiếc xe sắp chạy rời khỏi hiện trường. Chiếc xe lăn bánh, hơn một tiếng đồng

hồ sau đã tới Vũng Tàu. Mọi người bước xuống, tên lơ chạy vội tới hỏi tiền nạng.

Mặt Đoa đỏ lên ấp úng. Chỉ có hai người hần hiểu ra, tưởng nạng như mọi cô gái mà hần gặp, nên đưa tay mò xuống phía dưới thân thể Đoa giao hẹn.

- Đi vào trong kia, có phòng riêng của anh, tha hồ.

Đoa lắc đầu, cố nói vắn tắt hoàn cảnh của mình nhưng gã lơ xe không tin

- Đừng xạo nhe, không thì đưa tiền đây. Đừng qua mặt tao.

Một người đàn ông đang ngồi trong quán nước bước tới, ông ta đã nghe mọi chuyện. Ông nhẹ nhàng hỏi tên lơ xe bao nhiêu rồi móc ví đưa đủ số tiền. Xong ông quay sang Đoa.

- Được rồi bây giờ cô có thể đi đi.

Đoa kín đáo quan sát người đàn ông. Đôi mắt sáng, xanh trong, đôi mắt không dễ gì nhìn thấy trong xã hội này. Nạng nói lời cảm ơn thật nhỏ chỉ vừa cho người được nghe hiểu được tâm lòng nạng, trong lúc tên lơ xe nhún vai bỏ đi chỗ khác. Người đàn ông tốt bụng bước lại vào quán chẳng nói gì thêm.

Còn lại một mình Đoa đi chậm chậm hướng ra bãi trước, vừa suy tính phải làm gì trong hoàn cảnh này. Cái ngặt nghèo là nạng không có một đồng xu dính túi ngoài bộ quần áo ngủ đang mặc trên người. Cả giờ sau Đoa mới trông thấy biển, ngồi trên chiếc ghế đá, gió mát lạnh làm Đoa tỉnh táo hơn. Nạng suy nghĩ làm sao có đủ tiền trở về nhà và đối phó với những chuyện đã xảy ra. Bây giờ đời đã không yên lành như trước.

Cứ suy nghĩ mông lung, gió biển mát lạnh mơn man trên da thịt, cộng thêm một đêm mệt mỏi làm Đoa dễ dàng trôi vào giấc ngủ cho đến chiều. Quanh quán trên bãi biển một lúc, rồi đêm xuống, mà Đoa vẫn chưa nghĩ ra cách nào để có tiền về. Đến nửa đêm thì quang cảnh lại y như đêm hôm trước lúc Đoa bỏ chạy đứng dưới tàn cây. Nhiều người đàn ông trờ tới, mời mọc, hứa hẹn, và khi Đoa lắc đầu thì những lời tục tĩu buông ra. Đến gần sáng khi Đoa vừa chột thiếp trong giấc ngủ thì một gã thanh niên bặm trợn và một người con gái mặt trát đầy phấn bước tới đánh thức nạng dậy.

-Dậy, dậy mau. Mày ở đâu tới đây. Đất này là đất của tao, hôm nay làm được bao nhiêu, đưa tiền đây. Hôm nay để phạt mày không xin phép, tao thu hết. Ngày mai thì chia hai, nghe chưa.

Đoa chẳng có một xu. Dĩ nhiên nói hấn chẳng tin. Sau khi moi móc sờ nắn kỹ càng mà chẳng thấy, hấn tức giận, tát luôn cho Đoa mấy cái rồi đá đập nàng lăn xuống đất.

Bỗng nhiên có tiếng chân chạy tới và tiếng la lối. Một người đàn ông đang chạy tập thể dục quanh bờ biển chạy về phía nàng. Tên ma cô kéo tay đưa con gái buôn hương bỏ đi, có lẽ nó tưởng người đàn ông kia là công an hay an ninh bảo vệ gì đó. Khi vừa nhìn rõ mặt nhau, Đoa sững sốt nhận ra đó là người đàn ông đã trả tiền xe cho nàng hôm qua. Ông ta ngạc nhiên kêu lên.

- Ô, lại là cô. Sao đến nông nổi này.

Nói xong ông dịu dàng nâng nàng lên. Hai người ngồi xuống ghé đá ven bờ. Đoa nhìn sâu vào mắt người đối diện. Vẫn không thấy tia máu đỏ nào. Nàng an tâm kể rõ sự tình, chỉ mong được người đối diện tin tưởng để giúp đỡ cho.

Nghe xong câu chuyện kể, người đàn ông ngồi trầm ngâm nhìn cô gái tội nghiệp. Ông tin những lời nàng nói. Từ xa ông đã về đây. Quanh quần trên con đường Lê Lợi này, nhìn vào ngôi trường cũ, rục lên bảng hiệu cờ xí màu máu đỏ, bây giờ là doanh trại của kẻ thù mà nghĩ lại giây phút cuối cùng.

Đán, người đàn ông, nhớ lại thuở đó ông mới mười một tuổi, nghe lệnh các anh lớp lớn, khiêng vác đạn bao quanh lô cốt để chuẩn bị tử thủ không đầu hàng theo lệnh Dương văn Minh. Nhưng rồi đám lính học trò non nớt ấy làm sao đủ sức chống chọi với kẻ thù đầy gian manh hiểm ác. Cuối cùng những tên răng đen mã tấu tràn vào, gom riêng đám tử thủ giam vào một phòng trên lầu. Lợi dụng bóng đêm và sự sơ hở của kẻ thù, Đán cùng với mấy người anh xé áo quần tết thành dây chằng, cột chặt vào cành bàng bên tường đá từng người leo xuống. Đán bồi hồi nhớ lại hành động cao cả của mấy người anh. Một người xuống trước dẫn đường, tiếp theo ưu tiên cho Đán, rồi mới đến những người khác. Đêm ấy cả bọn trốn ra bãi trước, và Đán may mắn lên được chiếc tàu di tản. Mới đó mà đã gần bốn mươi năm.

Từ đó Đán chưa một lần về lại, cho đến khi phải chịu tang người mẹ mấy tuần lễ trước. Chàng muốn ra biển, nhìn lại trường xưa một lần trước khi rời xa. Ở một khách sạn gần đây, Đán rất thích chạy bộ tập thể thao mỗi sáng. Và bây giờ chàng nghe được câu chuyện thương tâm đến mức này đây. Chàng tin những lời người con gái nói. Hơn một tháng ở Việt Nam, Đán đã thấy được nhiều hoàn cảnh trở trêu, thương tâm, đau khổ. Như cô gái này, muốn làm một người con gái bình thường lương thiện trong xã hội này cũng khó. Chàng dịu dàng bảo người con gái.

- Anh có thể giúp gì cho em được? Cứ nói đi, anh hứa.

Đoa ngược nhìn lên, thấy nụ cười hiền hậu của Đán nàng tin cậy, cầu xin.

- Anh ạ, nếu anh có một phép màu nào, xin anh cho em biến khỏi cuộc đời này.

Đán ngạc nhiên, không ngờ người con gái lại tuyệt vọng bi quan đến thế. Chàng nghĩ vội đến hoàn cảnh cô đơn nơi xứ người của mình rồi mỉm cười, nụ cười hiền hậu, bảo Đoa.

- Anh chẳng có phép màu nào giúp em biến mất. Nhưng nếu em tin, anh sẽ từ từ giúp em biến khỏi đất nước Việt Nam này.

Đoa chưa hiểu hết ý nghĩa của câu mà Đán nói, nhưng nàng tin cậy đưa cả bàn tay nhỏ bé trao vào đôi tay rắn chắc của Đán mỉm cười. Đán thật vui bảo nàng.

-Thôi chúng ta đi kiếm cái gì ăn sáng rồi em phải có mấy bộ đồ để thay chứ chẳng lẽ mặc mãi bộ quần áo ngủ này sao.

Đoa ngoan ngoãn gật đầu. Trên cành cây gió thổi mơn man với tiếng líu lo của những loài chim hót trên cao. Với Đoa, mùa Xuân đang đến.

San Jose, Cali mùa Xuân

Thảo Nguyên